

Атанас Далчев

Смърт

Гори във пладнята просторът,
немеят листите от зной.
Прозорецът стои разтворен,
а в стаята умира той.

Какво ли вижда? Той сънува
поляни, сенки, дървеса
и струва му се, че дочува
на своите спомени гласа.

Във този миг една латерна,
запяла под едно дърво,
от прага на нощта безмерна
го връща в светлия живот.

Каква ръждива сянка има
под слънчевия лъч димът!
Гори денят неумолимо,
червените стрехи горят.

Но сънищата му не спират
да го зоват и мамят пак
и сякаш извори извират
из свирещия стар сандък.

Латерната звучи безгрижно
в натегналия огнен зной.
Лежи студен и неподвижен
и вече я не чува той.

1935 г.

КРАЙ

© 1935 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12136>]